

Donderdag 1 januari

Nieuwjaarsdag

Dit zijn mijn goede voornemens:

1. Ik zal blinden helpen met oversteken.
2. Ik zal mijn broek netjes ophangen.
3. Ik zal mijn platen terugdoen in hun hoezen.
4. Ik zal niet gaan roken.
5. Ik zal mijn puisten niet meer uitknijpen.
6. Ik zal aardig zijn voor de hond.
7. Ik zal de armen en onwetenden bijstaan.
8. Na die walgelijke geluiden van beneden, gisteravond, heb ik me plechtig voorgenomen nooit van mijn leven een druppel alcohol aan te raken.

Mijn vader heeft op het feestje gisteravond de hond dronken gevoerd met kersenlikeur. Als de dierenbescherming erachter komt kan hij opgepakt worden. Kerstmis is alweer een week geleden, maar mijn moeder heeft dat groene glit-

terschort dat ik haar gegeven heb nog niet één keer aangehad. Volgend jaar krijgt ze badzout.

Echt iets voor mij: de eerste dag van het nieuwe jaar en ik heb een puist op mijn kin!

Vrijdag 2 januari

Ik voel me ellendig. Dat is mijn moeders schuld: die stond vannacht om twee uur bovenaan de trap *My way* te zingen. Dat heb ik weer. Het is niet uitgesloten dat mijn ouders alcoholisten zijn. Dan zit ik volgend jaar in een kindertehuis.

De hond heeft mijn vader teruggepakt. Hij sprong op en heeft zijn modelschip tegen de grond gegooid. Daarna rende hij de tuin in met zijn poten verstrikt in de scheepstouw-tjes. 'Drie maanden werk naar de klote,' zei mijn vader de hele tijd.

De puist op mijn kin wordt steeds groter. Het is mijn moeders schuld, ze heeft geen idee van vitamines.

Zaterdag 3 januari

Ik word gek van slaapgebrek! Mijn vader heeft de hond het huis uitgezet. Hij heeft de hele nacht onder mijn raam staan blaffen. Dat heb ik weer... Mijn vader vloekte en schreeuwde tegen de hond. Als het zo doorgaat wordt hij nog opgepakt voor liederlijk taalgebruik.

Ik denk dat mijn puist een steenpuist is. Vette pech, net waar iedereen hem kan zien. Ik wees mijn moeder erop dat ik vandaag nog helemaal geen vitamine C had binnengekregen. Ze zei: ‘Nou, ga dan een sinaasappel kopen.’ Typisch mijn moeder.

Ze heeft het glittershort nog steeds niet aangehad.

Ik zal blij zijn als ik weer naar school mag.

Zondag 4 januari

Mijn vader heeft griep. Logisch, met het eten dat we krijgen. Mijn moeder is in de regen naar buiten gegaan om vitamintabletten voor hem te kopen, maar ik zei haar al: ‘Nu is het te laat.’ Het is een wonder dat we nog geen scheurbuik hebben. Mijn moeder zegt dat ze niets bijzonders aan mijn kin ziet, maar dat is natuurlijk uit schuldgevoel vanwege het slechte eten.

De hond is weggelopen omdat mijn moeder het hek had laten openstaan. Ik heb het armpje van de pick-up gebroken. Niemand weet het nog, en met een beetje mazzel blijft mijn vader nog een hele tijd ziek. Hij is de enige die hem gebruikt, behalve ik. Nog steeds geen spoor van het short.

Maandag 5 januari

De hond is nog steeds niet terug. Het is wel lekker rustig, zo. Mijn moeder heeft de politie gebeld en het signalement van de hond doorgegeven. Ze maakte hem lelijker dan hij is, met rafelig haar in zijn ogen en zo. Ik denk dat de politie echt wel wat beters te doen heeft dan honden vangen. Moordenaars opsporen en zo. Dat zei ik ook tegen mijn moeder, maar ze heeft ze toch gebeld. Dan moet ze het zelf maar weten als ze vermoord wordt.

Mijn vader hangt nog steeds in bed. Hij is zogenaamd ziek, maar ik zag hem gewoon liggen roken!

Nigel kwam langs. Hij is bruin sinds de kerstvakantie. Hij zal wel gauw ziek worden, door de plotselinge overgang naar het koude Engelse klimaat. Ik denk dat zijn ouders er verkeerd aan hebben gedaan hem mee naar het buitenland te nemen.

Hij heeft nog geen enkele puist.

Dinsdag 6 januari

Openbaring des heren. Nieuwe maan

De hond heeft er een puinhoop van gemaakt!

Hij heeft een parkeerwachter met fiets en al omvergelopen en alle parkeerbonnen door elkaar gegooid. Nu zullen we wel voor het gerecht gesleept worden. Die politieagent zei dat we beter op de hond moeten letten, en vroeg hoelang

hij al zo mank liep. Mijn moeder zei dat hij helemaal niet mank liep. Daarna bekeek ze hem wat beter. Er bleek een piepklein modelpiraatje vast te zitten in zijn linker voorpoot.

De hond was zo blij toen mijn moeder het piraatje eruit had gehaald dat hij met zijn modderpoten tegen het uniformjasje van de agent op sprong. Mijn moeder haalde een doekje uit de keuken, maar daar had ik mijn mes aan afgeveegd dus er zat aardbeienjam op. Toen was het jasje helemaal smerig. De agent droop af. Ik durf te zweren dat ik hem hoorde vloeken. Ik kan hem daarvoor aangeven!

‘Openbaring des heren’ ga ik opzoeken in mijn nieuwe woordenboek.

Woensdag 7 januari

Nigel kwam vanochtend langs op zijn nieuwe fiets. Er zit een bidon op, een kilometerteller, een snelheidsmeter, een geel zadel en superdunne racewielen. Zonde om aan Nigel te geven. Hij fietst alleen maar heen en weer naar de winkels. Als ik zo’n fiets had zou ik het hele land door trekken en avonturen beleven.

Mijn puist/steenpuist heeft zijn uiterste punt bereikt. Hij kán echt niet groter!

Ik zag een woord in mijn woordenboek dat mijn vader precies omschrijft: ‘simulant’. Hij ligt nog steeds in bed vitamined C-tabletten te vreten.

De hond zit opgesloten in het kolenhok.

‘Openbaring des heren’ is gewoon Driekoningen... Nou, goh.

Donderdag 8 januari

Nou heeft mijn moeder óók griep. Ik kan dus mooi voor allebei gaan zorgen. Lekker dan.

Ik ren al de hele dag de trappen op en af. Ik heb een uitgebreide maaltijd voor ze gekookt: twee gepocheerde eieren met bonen en griesmeelpudding uit blik. (Gelukkig had ik het groene glitterschort aan, want de eieren glibberden uit de pan en ik kreeg ze over me heen.) Ze hebben er geen hap van gegeten. Zo ziek kunnen ze toch niet zijn? Ik heb het maar aan de hond gegeven, in het kolenhok. Ik moest de aangebrande pannen wel schoonschrobben, want mijn oma komt morgenochtend. Toen moest ik de hond ook nog uitleten. Ik lag pas om half twaalf in bed. Geen wonder dat ik klein ben voor mijn leeftijd.

Ik heb besloten toch maar geen medicijnen te gaan studeren.

Vrijdag 9 januari

De hele nacht lagen ze te hoesten en te proesten. Als de een even stil was begon de ander weer. Je zou toch mogen ver-

wachten dat ze me een beetje konden ontzien na zo'n zware dag?

Toen mijn oma kwam uitte ze haar walging over de zooi in huis. Ik liet haar mijn kamer zien, die altijd keurig netjes is, en toen gaf ze me vijftig pence. Daarna liet ik haar de lege drankflessen in de vuilnisbak zien. Ze was diep geschokt.

Mijn oma liet de hond los uit het kolenhok. Ze vond het gemeen van mijn moeder dat ze hem opgesloten had. De hond kotste op de keukenvloer, en toen heeft mijn oma hem weer opgesloten.

Ze heeft de puist op mijn kin uitgeknepen. Nu ziet hij er nóg smeriger uit. Ik heb haar verteld over het groene schort. Ze zei dat ze mijn moeder elk jaar met kerst een vest van zuiver acryl cadeau geeft, en dat ze daar nog nooit één van heeft gedragen!

Zaterdag 10 januari

3 *Ochtends*. Nu is de hond ziek! Hij blijft maar overgeven, dus we moesten de dierenarts laten komen. Mijn vader zei dat ik niet tegen de dierenarts moest zeggen dat de hond twee dagen in het kolenhok opgesloten had gezeten.

Ik heb een pleister op mijn puist geplakt zodat er geen bacteriën van de hond in komen.

De dierenarts heeft de hond meegenomen. Hij denkt dat hem ergens iets dwars zit, en dat hij met spoed geopereerd moet worden.

Mijn oma kreeg ruzie met mijn moeder en is naar huis gegaan. Oma heeft de kerstvesten teruggevonden, tot stofdoeken verknipt in het lappenmandje. Doodzonde, mensen in de derde wereld zouden dolblij zijn met zo'n vest!

Mr. Lucas, onze buurman, kwam mijn ouders opzoeken, die nog steeds in bed liggen. Hij gaf mijn moeder een kaart met 'beterschap' erop, en een bos bloemen. Mijn moeder zat rechtop in bed, met een nachthemd aan waarin een heel stuk van haar borstkas te zien was. Ze praatte tegen Mr. Lucas met zo'n klef stemmetje. Mijn vader deed alsof hij sliep.

Nigel kwam langs met zijn platen. Punk is helemaal zijn ding, maar wat heb je eraan als je de teksten niet kunt verstaan? Hoe dan ook, ik geloof dat ik een intellectueel aan het worden ben. Dat komt van al die zorgen.

ʒ *Avonds*. Ik ben de hond gaan opzoeken. De operatie is achter de rug. De dierenarts liet me een plastic zak zien vol met gore troep. Een stuk steenkool, het dennenboompje van de kersttaart, en de minipiraatjes van mijn vaders modelschip. Een van de piraatjes zwaaide met een sabel. Daar heeft de hond vast erge pijn van gehad. De hond ziet er een stuk beter uit. Over twee dagen mag hij naar huis, helaas.

Toen ik thuiskwam zat mijn vader aan de telefoon ruzie te maken met mijn oma over de lege flessen in de vuilnisbak. Mr. Lucas en mijn moeder zaten boven te praten. Toen Mr. Lucas weg was, kwam mijn vader boven om ruzie te maken met mijn moeder. Hij heeft haar aan het huilen ge-

maakt. Mijn vader heeft een pesthumeur. Dat betekent dat hij weer beter is. Ik heb theegezet voor mijn moeder zonder dat ze erom gevraagd had. Daar moest ze óók weer om huilen. Voor sommige mensen is het ook nooit goed!

De puist zit er nog steeds.

Zondag 11 januari

Nu weet ik zéker dat ik een intellectueel ben. Ik zag Malcolm Muggeridge gisteravond op de tv, en ik begreep bijna alles wat hij zei. Logisch ook, met mijn achtergrond: een slechte thuissituatie, gecombineerd met ongezonde voeding en geen behoefte aan punk. Eerst maar eens lid van de bibliotheek worden, dan zien we wel verder.

Jammer dat er niet wat meer intellectuelen in de buurt wonen. Mr. Lucas draagt weliswaar corduroy broeken, maar hij werkt bij een verzekeringskantoor. Heb ik weer.

Maandag 12 januari

De hond is terug. Hij zit de hele tijd aan zijn hechtingen te likken, dus ik eet met mijn rug naar hem toe.

Mijn moeder is vanochtend opgestaan en heeft een bedje voor hem gemaakt om in te slapen tot hij weer beter is. Ze gebruikte er een kartonnen doos voor waar waspoeder in had gezeten. Mijn vader zei dat de hond vast moest nie-

zen van dat waspoeder, en dat zijn hechtingen dan zouden openspringen, en dat we dan nóg meer geld kwijt zouden zijn aan de dierenarts. Ze kregen ruzie over die doos, en toen begon mijn vader over Mr. Lucas. Geen idee wat die met het bedje van de hond te maken heeft.

Dinsdag 13 januari

Mijn vader is weer naar zijn werk gegaan. Goddank! Ik snap niet hoe mijn moeder het met hem uithoudt.

Mr. Lucas kwam vanochtend langs om te kijken of mijn moeder hulp nodig had in huis. Hij is zo aardig! Mrs. Lucas stond buiten haar ramen te lappen. De ladder zag er niet erg stevig uit. Ik heb Malcolm Muggeridge een brief gestuurd, per adres de BBC, om hem te vragen hoe ik ermee om moet gaan dat ik een intellectueel ben. Ik hoop dat hij gauw terugschrijft, want ik ben het zat om daar alleen voor te staan. Ik heb een gedicht geschreven, en het kostte me maar twee minuten. Zelfs beroemde dichters doen daar langer over. Het heet ‘De kraan’ maar het gaat niet echt over een kraan, het is heel diepzinnig, over het leven en zo.

De kraan, door Adrian Mole

*Ik kan niet slapen van de lekkende kraan,
Morgenochtend zal alles onder water staan.
En als onze meubels zijn ondergelopen,*

*Moet mijn vader weer zwoegen om nieuwe te kopen.
Aan al dat werk kon hij best eens bezwijken.
Pap! Maak de kraan! Anders breken de dijken!*

Ik liet het aan mijn moeder lezen, maar die lachte alleen maar. Ze is niet zo slim. Ze heeft nog steeds mijn gymkleren niet gewassen en school begint morgen weer. Ze is héél anders dan de moeders op de tv.

Woensdag 14 januari

Ben lid van de bibliotheek geworden. Ik heb *Huidverzorging* geleend, en *Het ontstaan der soorten*, en een boek waar mijn moeder het altijd over heeft: het heet *Trots en vooroordeel* en is geschreven door een vrouw die Jane Austen heet. Ik zag wel dat de bibliothecaresse onder de indruk was. Misschien is ze ook een intellectueel, net als ik. Ze keek niet naar mijn puist, dus misschien wordt die kleiner. Eindelijk!

Mr. Lucas zat in de keuken koffie te drinken met mijn moeder. Het stond blauw van de rook. Ze zaten te lachen, maar toen ik binnenkwam hielden ze ermee op.

Mrs. Lucas was hiernaast de dakgoot aan het ontstoppen. Ze zag er chagrijnig uit. Ik denk dat Mr. en Mrs. Lucas een ongelukkig huwelijk hebben. Arme Mr. Lucas!

Geen enkele leraar op school heeft door dat ik een intellectueel ben. Daar zullen ze spijt van krijgen als ik eenmaal beroemd ben. Er zit een nieuw meisje bij me in de klas. Ze

zit naast me bij aardrijkskunde. Ze is best leuk. Ze heet Pandora, maar ze wordt liever Doos genoemd. Geen idee waarom. Misschien word ik wel verliefd op haar. Het wordt ook wel tijd om verliefd te worden, ik ben tenslotte al 13³/₄ jaar oud.

Donderdag 15 januari

Pandora's haar heeft de kleur van stroop, en het is lang, zoals meisjeshaar hoort te zijn. Ze heeft een heel goed figuur. Bij het korfballen zag ik haar borsten schudden. Ik kreeg een merkwaardig gevoel. Volgens mij is het raak!

De hechtingen van de hond zijn eruit. Hij heeft de dierenarts gebeten, maar ik neem aan dat hij daaraan gewend is. (De dierenarts, bedoel ik; van de hond weet ik het zeker.)

Mijn vader heeft ontdekt dat het armpje van de pick-up kapot is. Ik heb gelogen. Ik zei dat de hond erop gesprongen was. Mijn vader zei dat hij zou wachten tot de hond helemaal genezen was van de operatie, en dat hij hem dan een schop zou verkopen. Ik hoop dat het een grapje was.

Toen ik uit school kwam zat Mr. Lucas weer in de keuken. Mijn moeder is helemaal beter, dus het ontgaat me waarom hij steeds maar langs blijft komen. Mrs. Lucas stond in het donker bomen te planten. Ik heb een stukje gelezen in *Trots en vooroordeel*, maar het is erg ouderwets. Ik vind dat Jane Austen maar eens iets moderners moet schrijven.

De hond heeft dezelfde kleur ogen als Pandora. Ik zag het

nu pas, omdat mijn moeder zijn haar heeft geknipt. Hij ziet er beroerder uit dan ooit. Mr. Lucas en mijn moeder zaten de hond uit te lachen om zijn nieuwe kapsel; zo gemeen, want honden kunnen niks terugzeggen, net als het koningshuis.

Ik ga op tijd naar bed om aan Pandora te denken en rek-oefeningen te doen, voor mijn rug. Als het zo doorgaat eindelijk ik als dwerg.

Als die puist er zaterdag nog zit, ga ik ermee naar de dokter. Iedereen kijkt naar me. Dit is geen leven.

Vrijdag 16 januari

Mr. Lucas kwam langs en bood mijn moeder aan samen in zijn auto boodschappen te gaan doen. Ze zetten me af bij school. Ik was blij dat ik uit de auto was, met al dat ge-rook en gelach. Onderweg kwamen we Mrs. Lucas tegen. Ze sjouwde met grote tassen boodschappen. Mijn moeder zwaaide, maar Mrs. Lucas kon niet terugzwaaien.

Vandaag had ik aardrijkskunde, dus ik zat een vol uur naast Pandora. Ze lijkt elke dag wel mooier. Ik zei tegen haar dat ze net zulke ogen had als de hond. Ze vroeg wat voor hond het was. Vuilnisbakkie, antwoordde ik.

Ik heb Pandora mijn blauwe viltstift geleend om de zee rond het Verenigd Koninkrijk in te kleuren.

Zulke kleine attenties kan ze denk ik wel waarderen.

Ik ben vandaag begonnen in *Het ontstaan der soorten*,

maar het is lang niet zo goed als de tv-serie. *Huidverzorging* is geniaal. Ik heb hem open laten liggen bij het hoofdstuk over vitamines. Ik hoop dat mijn moeder de hint snapt. Hij ligt op de keukentafel naast de asbak, dus ze móet hem wel zien.

Ik heb een afspraak bij de dokter gemaakt voor mijn puist. Hij is inmiddels paars.

Zaterdag 17 januari

Ik werd vanochtend vroeg wakker. Mrs. Lucas was beton aan het storten in de voortuin, en de motor van de betonmolen moest blijven draaien terwijl ze het beton verwerkte voor het hard werd. Mr. Lucas bracht haar een kopje thee. Hij is echt heel aardig.

Nigel kwam vragen of ik mee naar de film wilde, maar ik zei dat ik niet meekon omdat ik naar de dokter moest met mijn puist. Hij zei dat er niks van een puist te zien was, maar dat zei hij alleen maar om aardig te zijn, want de puist is juist gigantisch.

Dokter Taylor is typisch zo'n overbelaste huisarts waar je zo veel over leest. Hij bekeek de puist amper, zei dat er niks aan de hand was en vroeg hoe het thuis was. Ik vertelde hem over mijn kwalijke thuissituatie en het ongezonde eten, maar hij zei dat ik goed doorvoed was, en dat ik verder ook niks te klagen had. Typisch het ziekenfonds.

Ik neem wel een krantenwijk, dan kan ik me straks particulier verzekeren.